

103. møde.

Fredag den 4. juni kl. 9.

Formanden: Medlem af folketinget Gerda Møller har meddelt mig, at hun ønsker til ministeren for kulturelle anliggender at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren oplyse, hvad de samlede udgifter til administrationen af statens kunstfond — herunder udgifter til honorarer, kontorhold og lejeudgifter — andrager på kunstfondens og kulturministeriets budgetter?“

Spørgeren udbeder sig skriftligt svar.

Det er meddelt mig, at *Grethe Philip* ønsker at udtræde af finansudvalget. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Grethe Philip* har vedkommende gruppe udpeget *Skytte*, som herefter er valgt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 1 medlem til landsskatteretten (i stedet for tømrer Anton Olsen, Hørsholm). (Jfr. tidenden sp. 5788).

Valgt blev: Tømrermester *Simon Jørgensen*, Hornbæk.

Den næste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1964 til 31. marts 1965.

(Foregående del af tredje behandling findes i tidenden sp. 6118).

Statsministeren (J. O. Krag): Om alt går vel, herunder også de forhandlinger, der nu skal finde sted mellem Nationalbanken og kreditinstitutterne, skulle vi i dag være samlet til det sidste folketingsmøde inden sommerferien, det sidste møde inden septemberferien.

Det er rigtigt, at de forløbne måneder af samlingen i mange henseender har været

usædvanlige. Arbejdet er ikke gået stille af; det har været præget af dramatik, og det har været præget af overraskende hændelser. Heldigvis har det også været præget af positive resultater, og dem skal jeg om lidt komme nærmere ind på.

Hvad var disse til tider ret hårde arbejds-måneders mest beklagelige overraskelse? Ja, her må enhver jo tale for sig selv. For mig var det mest skuffende træk i begivenhederne den trevenhed, langsommelighed og til slut uvilje, der fra de to store borgerlige oppositionspartiets side blev lagt for dagen omkring de økonomiske forhandlinger i februar-marts. Det ærede medlem hr. Poul Hartling, der ikke selv deltog i disse forhandlinger, synes at mene, at denne langsomhed skyldtes regeringen, men det er jo ikke rigtigt, i alt fald er det en ensidig og ufuldstændig fremstilling af forhandlingsforløbet.

Regeringen var klar med sine første finansielle forslag den 3. februar og var parat til straks at gå i gang med realitetsforhandlinger om dem. Man kan sige, at 3. februar var sent nok, men først den 12. marts lykkedes det at få disse forhandlinger i gang. Over 1 måneds kostbar tid gik tabt. Hvorfor? Fordi en del af de finansielle oplæg måtte vente på andre begivenheders løsning, bl. a. på de overenskomstforhandlinger på det store arbejdsmarked, som jeg er sikker på at man fra alle sider tillægger stor betydning, og som måtte spille en rolle også for statens budget. Derfor måtte regeringen, derfor måtte finansministeren straks ved de første forslags fremsættelse den 3. februar bebude, at yderligere forslag måtte komme, og at de først kunne komme senere, når den saglige baggrund for at fremsætte dem var til stede. Men uanset dette var regeringen rede til straks at gå i gang med saglige forhandlinger om forslagene. Oppositionen nægtede imidlertid at gå i gang med sådanne forhandlinger, før man kendte hele oplægget. Det er klart, at det er oppositionens formelle og politiske ret at afslå en forhandling, at forsinke den. Men det var jo her, en afgørende forsinkelse af forhandlingerne fandt sin årsag — og det var altså ikke regeringens skyld.

Først den 12. marts kom forhandlingerne i gang i 17 mands udvalget. Som jeg har haft lejlighed til at redegøre for det under